

[Glensgård]

den måtte blive fremført af fru Inge Fischer Møller eller en anden af de såkaldt troværdige. Fru Inge Fischer Møller ligesom antyder, at der skulle være medlemmer i fremskridtspartiet, som mener, det er rimeligt, at folk af og til mister en arm eller et ben. Jeg er helt sikker på, at fru Inge Fischer Møller ved, der ikke findes sådanne medlemmer i fremskridtspartiet.

Det, der er sagt, er, at uanset hvor store investeringer der foretages i arbejdspladssikkerhed, og uanset hvor store investeringer der foretages i vejsikkerhed – jeg forstår godt, hr. Poul Nielson tager sig til hovedet – kan det ikke undgås, at der af og til sker en ulykke. Så kan man sige, at i forbindelse med trafikulykker kan det ikke undgås, at der sker en hjerneskade eller et kraniebrud, og man kan sige, at på arbejdspladser kan det ikke undgås, at der af og til ryger en arm eller et ben. Det er selvfølgelig et realistisk indseende i de normale forhold på arbejdspladser, og det ved fru Inge Fischer Møller og socialdemokratiet, men det eneste, man gør, er at gentage en usandhed. Derfor håber jeg, at fru Inge Fischer Møller, næste gang hun vil rette dette angreb på fremskridtspartiet, vender tilbage til dagen i dag og læser den spalte i Folketingstidende, hvor dette er refereret, således hun kan se, det ikke er korrekt.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg har med tilfredshed noteret mig, at der er stort flertal for regeringens lovforslag. Mellem første- og andenbehandlingen har jeg gennem besvarelse af et stort antal spørgsmål fra folketingets socialudvalg og i samråd med udvalget haft lejlighed til at uddybe baggrunden for de nye principper, der herved indføres i arbejdsskadeforsikringslovgivningen.

Det har også glædet mig, at alle partier repræsenteret i socialudvalget har tilsluttet sig princippet i den væsentligste ændring i forhold til gældende lov, nemlig omlægningen af erstatningen fra invaliditetserstatning til en erhvervsevnetaberstatning og en mén-erstatning.

Socialistisk folkeparti og Danmarks kommunistiske parti har dog stillet nogle ændringsforslag vedrørende beregningen af erhvervsevnetaberstatningen, herunder et for-

slag om nedsættelse af undergrænsen for til-
deling af erhvervsevnetaberstatning fra 15 til
5 pct. erhvervsevnetab.

Hvad angår dette ændringsforslag, vil jeg gerne gentage, hvad jeg også har anført i svarene på en række af socialudvalgets spørgsmål: det er ikke hensigten med den foreslåede nedre grænse på 15 pct. at udelukke erstatning i skadetilfælde, hvor det forekommer klart, at der har været tale om et indtægtstab af nogen betydning. Det er alene hensigten med de nye regler at sikre, at der kun bliver tale om erstatning, når der er lidt et tab af erhvervsevnen.

I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at det ikke har nogen mening at sammenholde undergrænsen for invaliditetserstatning efter gældende lov, der er på 5 pct., med undergrænsen for erhvervsevnetaberstatning efter lovforslaget, der er på 15 pct. Disse to procenter har intet med hinanden at gøre. Erhvervsevnetaberstatning kan i princippet ydes ved lige så små invaliditetsgrader som invaliditetserstatning efter gældende lov, men beregningen af erstatningens størrelse ved en given invaliditetsgrad er ændret.

Fremskridtspartiet kritiserer i betænkningen, at der efter omstændighederne kan ydes 100 pct. erhvervsevnetaberstatning, hvis der efter en arbejdsskade med f. eks. 5 pct. erhvervsevnetab udvikler sig en neurose, der medfører fuld arbejdsudygtighed. Hertil vil jeg sige, at alle direkte følger af en arbejdsskade efter min opfattelse bør være dækket af loven, uanset om der er tale om fysiske eller psykiske følger af arbejdsskader.

Hvad angår ændringsforslagene fra Danmarks kommunistiske parti, der tilsigter til dels at bevare gældende lovs regler om erstatning til de efterladte og om livsvarig erstatningsydelse, skal jeg oplyse, at lovforslagets regler om disse spørgsmål er en konsekvens af lovens grundprincip: erstatning for lidte tab. I tilfælde, hvor der i realiteten ikke er noget tab, bør der ikke ydes erstatning.

Disse to partier har endvidere stillet ændringsforslag om at medinddrage transport til og fra arbejde under loven. Som jeg har gjort rede for det over for socialudvalget, var der under det udvalgsarbejde, der ligger til grund for lovforslaget, og hvori arbejdsmarkedets parter deltog, enighed om ikke at udvide lovens dækningsområde på dette felt. Udvalget lagde bl. a. vægt på, at det pågæl-